

4.

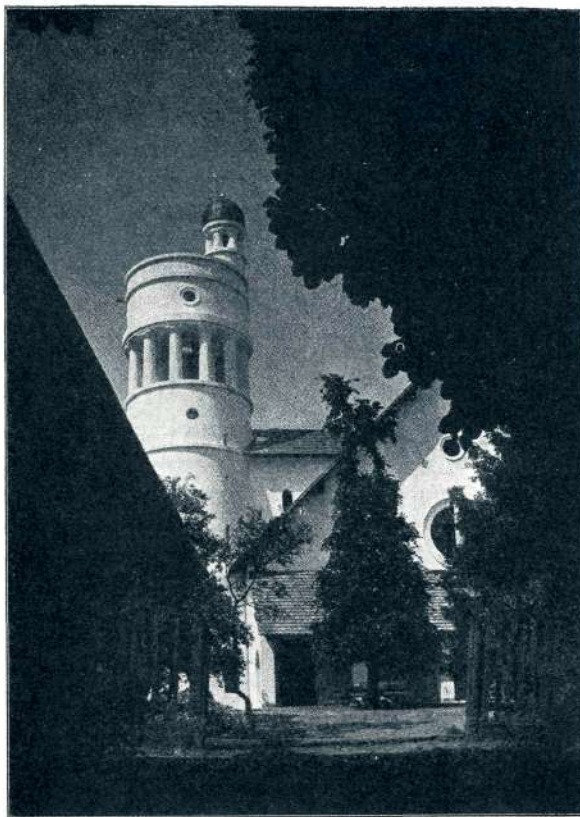
Sinu človekovega je begal satan, odevši se v temó noči. Rekel je in se pravdal: »Zakaj si stopil v moje? Mar ni solnce Tvoje in dan, noč pa moj del?« Odgovoril je Sin: »Slepiš se, glupec. Šele s solncem je bila noč. Čigava, pověj, je beseda, ali tistega, ki jo je rekel, ali tistega, ki je slišal ni? Prav tako je solnce beseda in noč je molk.« Govoril je satan: »Veljaj! Beseda je Tvoja, a molk je moj.« Sin človekov je odgovoril: »S prvo besedo, ki si jo rekel, si lagal.« »Tudi modrost ima besedo in vendar ni beseda modrost,« se je vil skušnjavec. »Nebeško usmiljenje rjove, da bi otelo, a hudič ga slišati ne sme,« je udaril Sin. In Tožnik Ga je pustil in onemel...

5.

Videl je tedaj Sin človekov, kako je pajek mrežo spletel in za plen razpel. Bil je ves dober in je ljubil žival. Vedel je, da mora biti tudi hudó, da živi močnejši od slabejšega, da koza rédi risa in gaščarica levijata. Ni se mu smilila. Le za ptico pevko, kadar jo je sokol zajel, je zastokal, ker v solnceu živi in poje in nič za dneva težave ne ve. Tedaj je videl Sin človekov svetlo mušico, potoglavo od luči, gonečo pajku v mrežo brez vse skrbi. In še je videl, kako se je pajek potuhnil in oprezoval. Bridkost se je vzela v Sinu človekovega. Pajek se mu je zastudil, prežeči ropar, ki iz zasede lovi. S prstom svoje roke mu je raztrgal mrežo in mušico otel. Satan je oprezoval blizu in se je zasmeljal: »Glej, tako spoštuješ voljo Očetovo!« Razjadil se je Sin: »Le to sem storil, kar sva z Očetom sklenila od začetka v ves čas vsevilj. Utihi, pajek Farizej!« —

6.

Sin človekov je tedaj svoje prvo breme zadel. V njem samem ni bilo pohujšanja, vstati mu je moralo iz sveta, iz legla in zadnjega zavetišča, kjer biva nečisti duh, blodeči brez miru. Vstala je tedaj pred dušo Sinu človekovega vsa groza razdejanja od ure, ko je satan grešil, padel Adam in brat Kajn brata Abelja ubil. Hudourniki Belialovi so sproščeni vzkipele in se metali v brezno od začetka do vekomaj: tokovi hudičeve volje, vsa patvora misli, dejanj in željá, mogota rana, v gnoju natrpana kakor satovje

J. Plečnik: Cerkev v Bogojini

medu, stoliki in stogolki greh kakor sedemkrat siti škrlat. Vsaka sanja božjega stvarjenja je bila oskrunjena, vsak kamen na zemlji omadeževan, vsak vrelec preklet. Zločin velikanov, seme gehensko, je gnal, za bohotnejšo po potopu oplojeno rast. Sin človekov je bil pred grozami hudega kakor zrcalo. Sprejemal je slednje zlo, imel pa ni. Ni nosil in je breme trpel. Poznal je in ni umel. Bil je nad prepadom in je sihal v temah. Nosil se je nad močvarjo in se s slapovi gnal v mlamol. Ležal je kakor ubit na dnu v grobu Gobavčevem od začetka vekomaj. Grob je tulil z Njim v sebi, kakor v stiskalnici vino je vrel s peklom, peklo se je vilo z Njim v porodnih krčih. V tisti uri je Sin človekov zajokal nad razdejanjem svetišča božjega. Glej, videl je greha vseh grehov najbolj tajno slo, čutil je dušo človeško, ki je bila dom pometen in očiščen, pa si je nečisti duh sedem drugih privzel, se vrnil vanjo in je bilo zdajnje stanje hujše od prejšnjega. »Iz te mreže ga reši in otmi!«